

Hồi 11

Thây Ma Cử Động

Ngừng một chút như để cho hấn suy nghĩ, Phí Mộ Thư gằn giọng:
- Nói đi, đừng để ta phải mất công.

Gã râu ria nhăn nhó như muốn khóc:

- Phí gia, xin người lượng thứ, chuyện này không thể nói với bất cứ một ai...

Phí Mộ Thư cau mặt:

- Tại sao lại không thể nói ?

Gã râu ria đáp:

- Nếu tôi nói rõ chuyện của tôi, nhứt định tôi phải chết.

Phí Mộ Thư hơi ngạc nhiên:

- Có gì nghiêm trọng đến thế? Tại sao ?

Hấn trầm ngâm một chút và thấp giọng:

- Như thế này thì phiền quá, con người của ta có tánh rất kỳ, một khi có người muốn dấu ta thì ta nhứt định phải tìm sự thật, mà muốn tìm sự thật là không thể nói đến nường tay. Bây giờ ta nói thế này, nếu người chịu nói, ta sẽ cố giữ cho người, nhưng nếu không thì chắc ta phải làm cái chuyện mà ta không bao giờ muốn.

Gã râu ria khấn khoản:

- Phí gia...

Phí Mộ Thư lắc đầu:

- Con người của ta đã nói là làm, tội của người hại ta là tội chết, vì đó là chuyện âm mưu hãm hại kẻ thẳng ngay, chỉ một tội đó, ta có giết người, lòng ta cũng không có gì khó chịu.

Gã râu ria vụt gật đầu:

- Được rồi, Phí gia, tôi là thủ hạ của người cầm đầu hắc đạo tại Bắc...

Hấn nói chưa dứt thì năm ngón tay của Phí Mộ Thư nơi vai hấn máy động, hấn nhăn mặt la lên:

- Phí gia...

Phí Mộ Thư lừ mắt:

- Người biết về ta rất nhiều, nhưng có một việc mà người không biết đó là việc không một ai có thể nói dối trước mặt ta.

Gã râu rai đổ mồ hôi hột, hấn nói:

- Tôi nói thật...

Phí Mộ Thư lắc đầu:

- Ta không hay giết người chứ không phải là không biết giết, người là người cần phải giết.

Gã râu ria hoảng hốt:

- Phí gia, tôi nói...

Phí Mộ Thư nới tay ra, gã râu ria nói nhanh:

- Tôi là người của Hòa Trung Đường.

Ánh mắt Phí Mộ Thư lóe ngời ngời:

- Ta biết, chỉ nghe nói từ Kinh sư là ta biết Hòa Khôn đã cho người một chỗ dựa, có phải thế không?

Phí Mộ Thư nói:

- Nhưng có lẽ người chưa làm tay sai cho Hòa Khôn được bao lâu ?

Gã râu ria gật gật đầu:

- Lúc gặp người đàn bà đó thì tôi chưa tìm được chỗ dựa vững chắc.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Mã Thất có biết chuyện của người không?

Gã râu ria gật đầu:

- Chỉ có mỗi một mình hấn là biết.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Trong thành Thừa Đức còn có tay chân của Hòa Khôn nữa hay không?

Gã râu ria đáp:

- Có, trong Thị Vệ Dinh ở “Hành Cung” có người của hấn, chính là người của Hòa Khôn đặc phái ở đó chờ cho Hoàng Thượng đến Hành Cung để thu lượm tin tức.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Thế còn gã họ Cam ?

Gã râu ria đáp:

- Họ Cam không dính vào, người của Hòa Khôn ở đó họ Tất, tên Tất Ngọc Minh.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Người đã có diện kiến Tất Ngọc Minh chưa ?

Gã râu ria đáp:

- Có gặp nhưng rất ít.

Phí Mộ Thư trầm ngâm:

- Nhưng người cũng có người gặp thường xuyên, vì như thế người mới có cơm ăn? Phải không? Việc làm của người báo cáo với ai ? Có phải giáp mặt Hòa Khôn ? Hàng hóa cướp được chuyển về tận Kinh sư phải không?

Gã râu ria gật đầu:

- Đúng rồi, nhưng không trực tiếp chuyển vận, cứ hàng ba tháng có xe đến tận Thanh Long Ba, tôi giao vàng bạc và đồ vật cho xe đó chở về.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Tùy tiện cho xe đến, rồi người giao một cách dễ dàng như thế à ?

Gã râu ria lắc đầu:

- Không, phải có chứng cứ.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Chứng cứ gì ?

Gã râu ria đáp:

- Lệnh bài tối mật của Trung Phủ Đường.

Vừa nói, hắn vừa móc trong lưng ra một thẻ đồng lấp lánh, trên tấm thẻ có khắc nửa con rồng và thêm chữ “Nhứt”.

Phí Mộ Thư lật qua lật lại:

- Như vậy là chỉ có phân nửa ?

Gã râu ria gật đầu :

- Đúng rồi, chỉ có một nửa.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Người đánh xe đều thu đồ vật, cầm theo phân nửa tấm thẻ ?

Gã râu ria gật đầu.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Chữ “Nhứt” trong thẻ có ý nghĩa gì ?

Gã râu ria đáp:

- Biểu hiệu của Đô Thống.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Người của Hòa Khôn phải ra ngoài đều có thẻ này phải không ?

Gã râu ria lắc đầu :

- Không, lệnh bài này chuyên dùng để thu tiền bạc đồ vật, còn có lệnh bài khác nữa.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Người có hay không ?

Gã râu ria trờ trờ một lúc, hẩn nhìn lên bộ mặt đầy sát khí của Phí Mộ Thư và cuối cùng hẩn lấy đưa ra.

Phí Mộ Thư cầm lên xem, tấm ngân bài này một mặt khắc một con rồng, mặt bên kia khắc một chữ “Hòa” khá lớn.

Hẩn nói giọng gằn gằn:

- Lệnh bài luôn khắc một con rồng, đủ thấy Hòa Khôn âm thâm tạo phản.

Trầm ngâm một lúc, thành linh Phí Mộ Thư vung tay ấn mạnh vào Bá Hội huyết của gã râu ria, hẩn nhón mình lên một cái và ngồi bẹp xuống.

Không chờ hẩn nói, Phí Mộ Thư lên tiếng trước:

- Để người sống là ta phải chết, nếu là người, người có để ta sống hay không ?

Gã râu ria cúi mặt làm thinh.

Phí Mộ Thư nói tiếp:

- Người sống là ta chết, thế mà ta vẫn không nỡ giết người, ta chỉ phế bỏ võ công, người nên nhớ đó là chuyện chưa có người làm như thế. Ta chỉ khuyên người một điều, ta không nói đến nội bộ triều đình, chuyện đó quá lớn lao, ta chỉ muốn mọi hành động vi cánh của Hòa Khôn, hành động cướp của giết người của chúng, hành động đó đáng lý người phải chết, nhưng ta không giết. Ta cũng không khuyên người gì cả, vì sau này nếu người không chịu đi vào đường phải, thì người là kẻ thù của mọi người chứ không phải riêng ta, đi đi.

Gã râu ria chống tay đứng dậy, hẩn không chào, không nói tiếng nào, nhưng dáng sắc của hẩn cũng không thấy gì oán hận.

Hẩn khập khểnh lần xuống núi.

Chờ cho gã râu ria đi khuất, Phí Mộ Thư bước lại đá vào mộng của Mã Thất một cái nhẹ nhàng:

- Dậy đi chứ, giả đồ chết luôn sao ?

Mã Thất đang nằm im như chết, bị cái đá của Phí Mộ Thư, hẩn lăn đi một vòng rồi thành linh hẩn nhảy dựng lên phóng mình như bay ngang triền núi.

Hắn nhanh, nhưng vẫn chậm hơn Phí Mộ Thư, hắn vừa nhảy chưa khỏi bìa sân thì một cú đá thứ hai giáng ngang hông hắn.

Lần này thì không nhẹ nữa, thân hình Mã Thất lộn đi mấy vòng chúi luôn một trượng.

Phí Mộ Thư khoanh tay đứng yên một chỗ hất hàm:

- Hãy cho ta biết chỗ giam gã “Khoái Mã” họ Trương ?

Mặt Mã Thất không còn chút máu, hắn lập cập:

- Biết, tôi biết, nhốt ở hậu liêu.

Phí Mộ Thư nói:

- Người hãy dẫn ta vào.

Mã Thất lồm cồm bò dậy cà nhấc đi thẳng vào chùa.

Quay lại phía ba tên đại hán đang co ro ở góc thềm, Phí Mộ Thư nói:

- Đi đi, ta không giết các người, ta cũng không khuyên gì cả, ta chỉ cho các người biết Hòa Khôn tạo phản, âm mưu vợ vét mồ hôi nước mắt của lương dân, các người có muốn theo hắn nữa thì cứ tự do, nhưng nếu gặp ta lần thứ hai là chết.

Ba tên đại hán lồm cồm đứng dậy lui tuốt vô rừng.

Phí Mộ Thư quay lại đi theo Mã Thất.

oOo

Đại diện tối mò.

Phải chú mục một lúc khá lâu mới nhận ra sự vật.

Phí Mộ Thư vừa bước vào là khựng lại.

Mã Thất đã tới cạnh một thiền phòng, hắn quay lại nói:

- Phí gia, Trương Khoái Mã ở trong này.

Phí Mộ Thư hất mặt:

- Mở cửa ra.

Mã Thất kê vai đẩy mạnh, cửa thiền phòng bật mở.

Trong phòng trống rỗng, chỉ có một đồng cỏ khô sát góc tường.

Trên đồng cỏ khô có một gã đại hán, hai tay bị trói ngoắc ra sau lưng, mình mẩy đầy máu, không biết sống hay đã chết.

Ánh mắt như hai mũi đao của Phí Mộ Thư bắn thẳng vào mặt Mã Thất, hắn run giọng nói:

- Phí gia, chuyện này không phải do tôi, vì tôi từ ngoài mới về.

Phí Mộ Thư lạnh lùng :

- Ta biết không phải người, nhưng nếu hai tên đầu sỏ không ra lệnh thì ai dám giết người như thế ? Đi vào.

Mã Thất không dám ngăn mặt lên, hấn cà nhắc bước vào.

Phí Mộ Thư bước theo sau.

Vừa tới chỗ gã đại hán bị trói nằm, Mã Thất vùng cúi xuống và cười ré:

- Họ Phí hãy đứng lại.

Phí Mộ Thư nhướng mắt:

- Người định giở trò gì, Mã Thất?

Xách bổng cái cây dưới đất dựng lên, Mã Thất cười sần sặc:

- Cám ơn người lắm, Phí Mộ Thư, bây giờ thì ta đã có tấm bia này rồi, người đừng mong làm gì ta được.

Phí Mộ Thư cười:

- Cho dầu đó là Trương Khoái Mã, nhưng nếu hấn chết rồi thì ta đâu có sợ gì mà không thể giết người?

Mã Thất hơi lựng khựng thì cái “thây ma” bỗng nhảy dựng lên, tuy bị trói ngoặc hai tay, nhưng hai chân hấn vẫn còn khá mạnh.

Hai chân đó nhảy lên và tổng thẳng vào hai ống quyển của “Sát Mạng Phí Dao”.

Bị một cú quá thành linh, Mã Thất quì xuống ôm chân rên rỉ.

Phí Mộ Thư bước tới điểm nhanh vào hôn huyết hấn.

Gã đại hán hạ xong Mã Thất là cũng té chúi lên đóng cổ, hấn bị trói hai tay nên không giữ được thăng bằng, và cũng có lẽ hấn cũng không còn sức nữa, máu ra nhiều quá, da mặt hấn xanh dờn.

Phí Mộ Thư cúi xuống, hấn cắn răng nhăn mặt.

Gà thanh niên hấn tử mình chỗ nào cũng máu, nhiều vết đốt, vết roi nứt xé da.

Đã bị trọng thương, lại phải cố sức để hạ Mã Thất, gã thanh niên té nằm bất tỉnh.

Phí Mộ Thư ngồi xổm xuống, hai tay hấn điểm nhanh vào những huyết, hấn cố áp dụng phép hồi sinh để cứu tỉnh gã thanh niên.

Phải mất một lúc khá lâu, gã thanh niên tựa mình tỉnh dậy, cử chỉ đầu tiên là hấn nhìn qua chỗ Mã Thất đang nằm và nhếch môi cười:

- Con mèo bị trói mà vẫn hạ được như thường...

Toàn thân gần như nứt nẻ, thế mà hấn không rên một tiếng, quả đúng là một thanh niên can đảm đầy mình.

Lòng khâm phục bỗng nổi lên, Phí Mộ Thư khẽ gật đầu:

- Khá lắm, hãy nghĩ một chút rồi nói chuyện.

Gã thanh niên lặng thinh, hắn không nói nhưng đôi mắt hắn chăm chăm vào mặt Phí Mộ Thư dò xét.

Qua một lúc lâu, Phí Mộ Thư buông tay đang ấn mạch hồi sinh và hỏi:

- Nghe trong mình đã khá chưa ?

Gã thanh niên gật đầu:

- Đa tạ ân nhân, Phí gia, bây giờ tôi có thể đứng lên.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Sao các hạ biết tôi họ Phí ?

Gã thanh niên đáp:

- Nghe nói chuyện bên ngoài.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Thương thế ra sao ?

Gã thanh niên đáp:

- Khá nhiều nhưng chỉ ngoài da có thể đứng lên không khó.

Phí Mộ Thư dùng hai ngón tay kẹp đứt những sợi dây trói, gã thanh niên chống tay đứng dậy.

Quả nhiên sau khi được Phí Mộ Thư ấn mạch với phương pháp hồi sinh, bây giờ hắn đã có phần mạnh dạn.

Phí Mộ Thư hỏi:

- Có thể cỡi ngựa được không ?

Gã thanh niên trầm ngâm:

- Có lẽ phải thử xem.

Phí Mộ Thư nói:

- Nếu không được thì thôi đừng cố lắm, không nên.

Gã thanh niên nói:

- Đa tạ, nhưng tại hạ hãy còn chưa thỉnh giáo ?

Phí Mộ Thư đáp:

- Ta họ Phí, các hạ đã biết rồi.

Gã thanh niên có phần cảm kích:

- Phí gia đã cứu mạng...

Phí Mộ Thư cười :

- Không phải, do hai chân của các hạ chớ.

Và không để cho gã thanh niên hỏi tiếp, Phí Mộ Thư nói luôn:

- Không cần phải nói đến ơn huệ làm gì, các hạ cứ nhớ ta họ Phí đủ rồi.

Gã thanh niên nói:

- Phí gia đã biết tôi là Trương “Khoái Mã, chắc Phí gia từ thành nội đến đây ?

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Đúng rồi, không nên nói chuyện nhiều hãy cố mà về cho gấp, ta còn có chút chuyện phải làm.

Trương Khoái Mã gượng cười :

- Vâng, tiểu nhân xin tuân lệnh.

Hắn chậm chậm bước ra ngoài, hắn không đi nhanh, có lẽ hắn không muốn bộc lộ sự khó khăn của mình cho người thấy.

Phí Mộ Thư gật gật đầu, hắn thấy mến người thanh niên có nhiều nghị lực.

Không biết hắn có đi nổi ra ngoài lên ngựa hay không, Phí Mộ Thư lặng lặng bước theo sau, nhưng dáng cách của họ Trương thật vững, chắc chắn trong người của hắn cũng êm lẩm, nhưng bên ngoài hắn cố giữ vẻ như không.

Mở một con ngựa của bọn Mã Thất buộc bên ngoài, Trương Khoái Mã quya lại vòng tay:

- Phí gia, đại ân không dám nói bằng lời, tại hạ xin tạm biệt.

Hắn không vội leo lên ngựa, hắn dẫn chậm chậm ra sân.

Phí Mộ Thư cũng chậm chậm bước theo.

Ra tới giữa sân, Trương Khoái Mã quay lại nói:

- Phí gia, bao giờ có tiện ngang qua Trương Gia Khẩu, xin Phí gia cứ hỏi một tiếng là ở đó ai cũng biết “Khoái Mã” họ Trương, nếu may mà Phí gia còn cho gặp lại, có lẽ tại hạ sẽ được vinh hạnh trọn đời.

Phí Mộ Thư gật đầu, bước tới vỗ nhẹ lên vai hắn mỉm cười :

- Chỉ cần có đến Trương Gia Khẩu là ta sẽ tìm người bạn trẻ, đi đi, ta đưa một đoạn đường.

Trương Khoái Mã lắc đầu :

- Đa tạ Phí gia, tại hạ đi được như thường chứ không có gì trở ngại đâu, xin Phí gia hãy đi lo công việc.

Phí Mộ Thư nói:

- Ta cũng về hướng Thừa Đức, bao giờ tới cửa thành rồi sẽ chia tay.

Trương Khoái Mã cúi đầu:

- Đa tạ Phí gia.

Hắn đạp lên “chân đứng” và chậm chậm hất mình lên yên ngựa, hắn ghệt ghệt chót yên và quay lại mỉm cười :

- Được rồi, Phí gia, không hề chi cả.

Phí Mộ Thư cũng phóng lên yên và nói:

- Đi nghe, nhưng bây giờ không cần phải cho xem tài “Khoái Mã”, bao giờ gặp lại hẳn hay.

Trương Khoái Mã cười :

- Bây giờ có muốn khoe tài thì chắc cũng không làm sao thi thố.

oOo

Xuống khỏi triền Thanh Long Ba, phóng tầm mắt về cánh đồng mênh mông không thấy một bóng người.

Ngựa đi chậm, tự nhiên là mất thì giờ, cho đến khi hai người tới cửa thành Thừa Đức thì trời đã nhá nhem.

Phí Mộ Thư gò ngựa lại:

- Chúng ta chia tay ở đây.

Trương Khoái Mã nhìn chăm chăm Phí Mộ Thư, mắt hắn chứa chan tình cảm, hắn nói:

- Phí gia, tại hạ không biết phải nói làm sao, chỉ biết ghi chặc nơi lòng...

Phí Mộ Thư cười khỏá lấp:

- Mai mốt còn gặp lại mà, tôi sẽ đến tìm ở Trương Gia Khẩu.

Trương Khoái Mã vòng tay:

- Phí gia, tại hạ xin tạm biệt.

Phí Mộ Thư gật đầu :

- Đi đi, vào thành hãy cố mà ăn ngủ, thêm thuốc men cho mau lại sức, chỉ vài hôm là sẽ khỏi ngay.

Trương Khoái Mã làm thinh, hắn nhìn Phí Mộ Thư một cái thật dài và chậm chậm rê rêu.

Nhìn theo gã thanh niên họ Trương, Phí Mộ Thư chép miệng tiểu đệ...

Chỉ mới gặp một lần nhưng trong hoàn cảnh đặc biệt, hắn nhận ra ở người thanh niên ấy có một thứ tình cảm thật là sâu đậm và hắn chợt nhớ lại mình.

Bây giờ thì mặt hắn đã “chai” rồi, lòng hắn cũng đã “cứng” rồi, nhưng hắn nhớ thứ tình cảm hiện có trong con người của gã thanh niên họ Trương đó là thứ tình cảm của bảy tám năm về trước trong con người của hắn...

Hắn chợt có phần e ngại cho người bạn trẻ, chính vì mang thứ tình cảm dạt dào mà dễ dàng xúc động đó, hắn đã phải mang thêm vào mình một món nợ không biết bao giờ rửa sạch, món nợ mà chính hắn cũng không làm sao giải thích.

Hắn không muốn giải thích mà cũng không muốn nhớ, hắn chỉ lo cho người bạn trẻ ngày mai...

Hắn chậm chậm rẽ cương cho ngựa quay đầu, lòng hắn nặng trĩu ưu tư.

oOo

Dục Ký Thương Hàng.

Hai ngọn đèn lồng mờ mờ treo trước cổng cảnh vật trầm trầm.

Nhưng khi ngựa của Trương Khoái Mã vừa tới thì khung cảnh bỗng rực lên.

Từ bên trong tràn ra một dọc người.

Hà Cửu Như, cô gái áo hồng, Ba Quản Sự và đám anh em trong đoàn vận chuyển từ Trương Gia Khẩu.

Hà Cửu Như tràn tới kêu lên:

- Khoái Mã, làm sao...

Trương Khoái Mã cười :

- Không sao, Cửu gia, thuộc hạ còn có thể về đây thì không làm sao chết được.

Ba Quản Sự nói:

- Lão Cửu, hãy để cho Khoái Mã ngồi lại đã.

Hà Cửu Như gật đầu :

- Phải rồi, vào đây, còn cho nhị vị quan nhân hỏi thăm nữa chớ.

Trương Khoái Mã cau mặt:

- Nhị vị nào ?

Hà Cửu Như ngó Ba Quản Sự :

- Đại ca, anh nói phải hơn.

Ba Quản Sự thuật lại chuyện từ lúc Phí Mộ Thư đến và sau cùng nói thêm:

- Phí Mộ Thư không phải tay vừa, vì thế nha môn sợ sệt báo cáo thượng ty, bây giờ Thị Vệ Dinh ở “Hành Cung” đã đến đây hai vị, đang chờ Khoái Mã về để hỏi thăm.

Trương Khoái Mã bật kêu:

- Trời ơi, hấn... người ấy là Phí Mộ Thư...

Ba Quản Sự ngạc nhiên :

- Sao đó ? Trương Khoái Mã ? Đã có gặp à ?

Trương Khoái Mã không trả lời, hấn quay bước đi thẳng ra ngoài cửa.

Ba Quản Sự kêu giật lại:

- Trương Khoái Mã, sao vậy ? Chuyện chi đã xảy ra ?

Như không nghe thấy, người thanh niên họ Trương đi riết ra ngoài.

Hà Cửu Như lật đật bước theo.

- Khoái Mã, đi đâu vậy ?

Trương Khoái Mã quay lại trả lời bằng giọng lạnh băng băng:

- Cửu gia, tôi không làm nữa, tôi trở về Trương Gia Khẩu, xin Cửu gia hãy chọn người khác.

Hà Cửu Như đứng khựng nhìn theo không biết có chuyện gì...

Gã thanh niên họ Trương vẫn cắm đầu đi thẳng.

- o O o -